

Nr 12

Utlåtande i anledning av dels väckta motioner om skärpning av vapenförordningens bestämmelser om rätt att inneha luftvapen dels väckta motioner angående stadgande i vapenförordningen om särskilt tillstånd för innehav av luftvapen m. m.

Första lagutskottet har till behandling i ett sammanhang förehaft fyra inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna nr 266 i första kammaren av herrar *Arvidson* och *Ringaby* samt nr 316 i andra kammaren av herrar *Hedin* och *Magnusson* i Tumhult om skärpning av vapenförordningens bestämmelser om rätt att inneha luftvapen, ävensom

2) de likalydande motionerna nr 534 i första kammaren av herr *Nilsson, Ferdinand*, samt nr 644 i andra kammaren av herrar *Persson* i Heden och *Börjesson* i Falköping angående stadgande i vapenförordningen om särskilt tillstånd för innehav av luftvapen m. m.

I motionerna I:266 och II:316 hemställs, »att riksdagen för sin del måtte antaga följande förslag till

Förordning

om ändring i vapenförordningen den 10 juni 1949 (nr 340)

Härigenom förordnas att 1 § vapenförordningen den 10 juni 1949 (nr 340) skall erhålla följande ändrade lydelse

§ 1

Med skjutvapen — — — likartad verkan.

Vad i — — — dylika fickvapen.

Bestämmelserna i denna förordning gälla ej skjutvapen tillverkade före 1860, skjutapparater för slakt, signalgivning, livräddning eller dylikt, startpistoler eller sådana fjäderbössor eller fjäderpistoler, som äro avsedda för målskjutning.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1963.»

I motionerna I:534 och II:644 hemställs, »att riksdagen måtte besluta att för innehav av luft- eller fjäderbössor samt luft- eller fjäderpistol skall krä-

vas särskilt tillstånd samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig ändring av vapenförordningen».

Beträffande de skäl motionärerna åberopat till stöd för sina yrkanden får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I:266 och II:644.

Motionerna har varit föremål för remissbehandling.

Vissa bestämmelser

För rätt att inneha skjutvapen kräves enligt *vapenförordningen den 10 juni 1949* i regel att tillstånd därtill erhållits. Tillstånd må i allmänhet meddelas endast enskild person, som finnes vara i behov av vapnet samt skäligen kan antagas ej komma att missbruka det. Är fråga om pistol eller annat dylikt fickvapen, må tillstånd ej meddelas, med mindre synnerliga skäl är därtill.

Vapenförordningens bestämmelser gäller ej luft- eller fjäderbössor eller luft- eller fjäderpistoler, som är avsedda för målskjutning (1 §).

Luft- eller fjädervapen må enligt *jaktstadgan* icke användas vid jakt, dock att sådant vapen må brukas inom gård eller trädgård för att döda gråsparv m. fl. smådjur (4 §).

Inom stadsplanelagt område i stad, köping eller annat samhälle, där byggnadslagens bestämmelser för stad äger tillämpning må enligt *allmänna ordningsstadgan* den som ej fyllt sexton år icke utan tillstånd av polismyndighet för skjutning utomhus begagna luft- eller fjäderbössor eller luft- eller fjäderpistoler, med vilka kulor, hagel eller andra projektiler kan utskjutas (6 §). Genom lokal ordningsstadga kan den återgivna bestämmelsen göras tillämplig beträffande områden utanför stadsplan. Överträdelse av bestämmelser straffas med böter, i allmänhet högst 300 kronor. Har barn som ej fyllt femton år handlat i strid mot bestämmelsen, skall den som har vårdnaden om barnet straffas, om han icke gjort vad på honom ankommit för att förhindra förseelsen (28 §).

Ur förarbetena

Då 1934 års vapenkungörelse skulle ersättas med gällande förordning av år 1949, framhöll länsstyrelsen i Skaraborgs län, att den nya författningen borde äga tillämpning även på luft- och fjädervapen. Användandet av dylika vapen kunde genom vårdslöshet och oförsiktighet lätt förorsaka allvarliga kroppsskador särskilt om vapnen komme i händerna på minderåriga. Ändring i samma riktning påyrkades även av barnavårdsnämnden i Eskilstuna i skrivelse till chefen för inrikesdepartementet.

Departementschefen ansåg emellertid ej tillräckliga skäl föreligga att inbegripa ifrågavarande vapen under förordningen (prop. nr 95 år 1949).

I samband med ändringar i vapenförordningen år 1955 väcktes under remissbehandlingen åter förslag att förordningen på visst sätt skulle göras tillämplig beträffande luft- och fjäderbössor samt luft- och fjäderpistoler. I propositionen anförde föredragande departementschefen härom (prop. nr 37 år 1955):

Luftgevär och luftpistoler förorsakar årligen flera svåra olyckor och vapnen användes med all sannolikhet i ganska stor utsträckning av pojkar vid jakt på småfåglar och andra mindre djur. Det är därför angeläget, att med olika medel försöka motverka missbruk av vapnen. I första hand måste det ankomma på föräldrarna att tillse, att barn icke handskas vårdslöst med luftvapen. Men från det allmännas sida bör man också medverka till att försöka stävja missbruk. Detta synes mig kunna ske genom att i lokala ordningsstadgor intages föreskrifter om vapnens användning. Jag vill vidare erinra om att 1949 års jaktutredning har att pröva frågan om åtgärder för att förhindra okynnesskytte med luftvapen. Jag anser därför icke tillräckliga skäl föreligga att såsom från olika håll föreslagits nu inbegripa luftvapen under vapenförordningen.

Under förarbetena till allmänna ordningsstadgan gjordes bl. a. följande uttalande av departementschefen (prop. 143 år 1956):

Frågan hur man skall komma till rätta med missförhållandena när det gäller användningen av luftvapen har sedan länge varit under övervägande. Allteftersom luftvapen blivit allt vanligare har tyvärr olyckshändelserna ökat. Till följd av vårdslöshet och bristande omdöme orsakas ofta svåra olyckor med dessa vapen och allt oftare händer det, att pojkar med luftvapen vållar lekkamrater allvarliga kroppsskador, som i många fall lett till bestående men. När det gäller att motverka missbruk av luftvapen måste man — som jag i annat sammanhang understrukit — i första hand lita till, att föräldrarna verkligen ser till att barn icke missbrukar sådana vapen. Men även från det allmännas sida måste man medverka till att försöka stävja missbruket.

Då vapenförordningen 1955 omarbetades yrkades från olika håll att luftvapen skulle inbegripas under förordningen. Statsmakterna ställde sig emellertid avvisande till nämnda förslag och för innehav av luftvapen krävs sålunda f. n. icke tillstånd. Emellertid synes man redan enligt gällande ordningsstadga ha möjlighet att i lokala ordningsföreskrifter intaga bestämmelser som förbjuder skottlossning med luftvapen. Detta torde dock ha skett i mycket begränsad utsträckning.

Erfarenheterna synes mig ge vid handen, att man nu måste tillgripa kraftigare medel. I första hand är det angeläget att komma till rätta med missbruket inom tätorterna; det är här som de flesta svåra olyckorna inträffar. Vidare bör en förbudsbestämmelse i första hand rikta sig mot barns begagnande av vapnen. För att nå detta mål anser jag att man genom en föreskrift i ordningsstadgan generellt bör förbjuda den som ej fyllt 16 år att utomhus skjuta med luftvapen inom stadsplanlagt område i stad, köping och annat samhälle, där byggnadslagens bestämmelser för stad gäller. Förbudet bör dock inte vara absolut, utan tillstånd till skjutning bör kunna lämnas av vederbörande myndighet, då skäl därtill föreligger. Så t. ex. bör skjutning med luftvapen få ske på särskilda skjutbanor, exempelvis på nöjesfält, eller eljest då det gäller övnings- eller träningskjutning, som äger

rum under betryggande förhållanden. Med luftbössor bör likställas fjäderbössor.

Under det remissförfarande, varigenom 1961 års ändringar i vapenförordningen förbereddes, väckte 1949 års jaktutredning bl. a. förslag att den i allmänna ordningsstadgan angivna åldersgränsen, 16 år, skulle höjas samt att straffbestämmelserna i ordningsstadgan skulle kompletteras med regler om förverkande av vapen och ammunition.

Förslaget har icke föranlett lagstiftningsåtgärd.

Remissyttranden

Utskottet har i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttranden över motionerna från *länsstyrelsen i Gävleborgs län, statens kriminaltekniska anstalt* och *statspolisintendenten*. Härjämte har tillfälle att avgiva yttrande över motionerna beretts *poliskammaren i Stockholm, Föreningen Sveriges stadsfiskaler, Föreningen Sveriges landsfiskaler* och *Svenska sportskytteförbundet*.

Flertalet remissinstanser har ställt sig positivt till tanken på strängare bestämmelser angående luftvapen och därmed jämförliga fjädervapen. Förslaget om tillståndstvång för innehav av dylika vapen har emellertid fått direkt tillstyrkande endast från två håll, nämligen från *poliskammaren* och *sportskytteförbundet*, och av dessa remissinstanser anmäler den förstnämnda viss tvekan. En utredning med anledning av motionerna tillstyrkes av *nämnda länsstyrelse* och av *kriminaltekniska anstalten*. Övriga remissyttranden går i avstyrkande riktning, varvid dock *statspolisintendenten* ifrågasätter viss åtgärd med anledning av de förhållanden som beröres i motionen.

Poliskammaren anför bland annat följande:

Med utgångspunkt från erfarenheterna i Stockholms polisdistrikt kan bekräftas, att gällande bestämmelser i ämnet icke äro tillfredsställande. Nära nog dagligen inkommer klagomål över missbruk av luft- eller fjädervapen. Troligen komma ändå icke alla de skador, som på detta sätt åsamkas personer och egendom, till polisens kännedom.

Den väsentligaste bristen hos bestämmelserna i 6 och 28 §§ allmänna ordningsstadgan torde ligga i den låga åldersgränsen, som gör att ungdomar i 16 och 17 årsåldern utan inskränkning kunna nyttja de nu ifrågavarande vapnen. Men bestämmelserna få i praktiken även så tillvida en begränsad räckvidd som förseelser mot desamma ofta icke kunna beivras. Beslag av vapnet kan icke ske. Om vapnet i preventivt syfte omhändertages vid tillfället för förseelsen måste det senare återställas till den felande eller hans föräldrar. Förseelsen begås först genom vapnets brukande. Ett barn under 16 år kan alltså inneha ett sådant vapen i parker och på gator utan att han eller hans föräldrar kan ställas till ansvar därför. Föräldrarsansvaret enligt § 28 kan över huvud taget mycket sällan tillämpas, enär föräldrarna van-

ligen sakna vetskap om barnens lek med vapnen och som regel icke kunna övertygas om försummelse beträffande tillsynen å vapnens handhavande.

Om sålunda något synes böra åtgöras för att råda bot på dessa olägenheter, kan dock viss tveksamhet råda om lämpligheten av att låta de nu ifrågavarande vapnen omfattas av det generella tillståndstvånget i vapenförordningen. Man lär svårligen kunna upprätthålla samma stränga krav vid förvärv av luft- och fjädersvapen som när det gäller övriga vapen enligt vapenförordningen och man torde icke komma att annat än i undantagsfall avslå ansökningar om tillstånd till förvärv av luftvapen och liknande. Icke heller kan ett tillståndstvång av sådan innebörd ge någon större garanti mot missbruk, då försummelser i fråga om tillsynen å vapnens handhavande kan förväntas även från sådana föräldrars sida, som på sina barns önskan begärt och fått tillstånd att inneha vapnen. Ytterligare en invändning kan väl med visst fog riktas mot att göra innehav av dessa vapen generellt beroende av tillståndsprövning, nämligen att restriktionen träffar även vuxna, oaktat några olägenheter icke veterligen förekommit annat än beträffande ungdomar i samband med dessa vapen.

Ett alternativ att överväga vore möjligen att höja åldersgränsen för förbudet i 6 § allmänna ordningsstadgan till att gälla exempelvis barn under 18 år. En så avvägd förbudsbestämmelse skulle emellertid komma att lida av samma otillräcklighet i övrigt, som ovan antytts, om ej ändringar vidtoges även i andra hänseenden, något som kanske kan ha principiella betänkligheter med hänsyn till ordningsstadgans uppbyggnad. En annan möjlighet till sist vore att tillgripa samma utväg som anlätades vid utfärdande av Kungl. förordningen den 5 juni 1959 om förbud mot innehav av vissa stiletter m. m. nämligen att i särskild författning stipulera förbud för den, som ej uppnått föreskriven ålder, att förvärva eller inneha ifrågavarande vapen. Mot båda de nu nämnda alternativa lösningarna talar önskvärdheten att om möjligt sammanföra alla regler för skjutvapen i samma författning.

Efter övervägande av den genom motionerna väckta frågan har poliskammaren funnit sig, om än med tvekan, böra tillstyrka tillståndstvång för luft- och fjäderbössor. En väsentlig betydelse har härvid tillmätts den synpunkten, att ett tillståndstvång i och för sig, även vid en relativt liberal tillståndsgivning, som i tillbörlig grad beaktar såväl sportändamål som allmänhetens intresse av målskjutning på tivolinöjen och liknande, måste få ett starkt avhållande inflytande på anskaffningen i stort av dessa vapen. De olägenheter som genom författningsregleringen kunna uppkomma för den troligen begränsade kategori vuxna som har intresse för luft- och fjädersvapnen, torde icke få tillmätas stor vikt i förhållande till de säkerhetsintressen, som här kräva att bli tillgodosedda.

I *sportskytteförbundets* yttrande framhålles att förbundet är fullt inforstått med motionärernas syftemål. De olyckor som inträffat genom lek eller ovarsamt handskande med luftvapen är av den art, att det bör stävjas. — Förbundet upplyser, att de luftgevär som används för målskjutning inom sportskyttet ej bör förväxlas med de enklare och billigare typer som försäljes till allmänheten. Sportskyttegevären är relativt otympliga till formen, de är försedda med ömtåliga siktmedel, vikten är 4,6 kg, och priset håller sig över 300 kronor. Dessa gevär har enligt förbundet visat sig utomordent-

ligt lämpliga som träningsvapen för avancerat sportskytte på grund av sin precision och den billiga ammunitionen, och förbundet som lanserat dem här i landet har kunnat glädja sig åt ett storartat uppsving för detta skytte. — Med hänsyn till de svårigheter som skulle uppstå för den licensbeviljande myndigheten att särskilja nu avsedda sportvapen från övriga typer vill förbundet, efter samråd med skytteförbundens överstyrelse, tillstyrka den skärpning av bestämmelserna som motionärerna föreslår, och att således licens fordras för innehav av luftgevär. Förbundet förutsätter då en liberal inställning från myndigheternas sida, när det rör sig om en licenssökande, som önskar inköpa ett vapen för sportskytte, och som med intyg kan visa att han är medlem av skytteförening och får sin ansökan tillstyrkt därifrån. Vad beträffar pistoler drivna med luft eller fjäder tillstyrker förbundet helt, att de blir licensbelagda på samma sätt som är fallet med s. k. kolsyre-pistoler och förutsätter att licensgivningen för sportskyttets del icke inverkar hindrande på utvecklingen.

Länsstyrelsen anmärker, att den i sin verksamhet vid olika tillfällen kunnat iakttaga vissa ogynnsamma verkningar av nu gällande bestämning av begreppet skjutvapen. Vid några tillfällen har länsstyrelsen även uttalat önskemål om översyn av föreskrifterna på området. I detta avseende hänvisar länsstyrelsen till två vid yttrandet fogade skrivelser till statsrådet och chefen för inrikesdepartementet.

I *kriminaltekniska anstaltens* yttrande uttalas bland annat:

Som motionärerna framhålla, kunna luftvapen icke anses ofarliga och inträffandet av ett antal mer eller mindre allvarliga olyckor vid användande av dylika vapen ha kommit till anstaltens kännedom.

Anstalten har i tidigare sammanhang framhållit, att ett sådant generellt undantagande av luftvapnen, som lämnas i vapenförordningens 1 §, sista stycket, medför en bristande balans i bestämmelserna. Det måste således te sig egenartat, att så kallade kolsyrevapen, såsom fallet nu är, äro licenspliktiga, samtidigt som luftvapnen äro licensfria. Projektiler utskjutna ur vissa luftvapen ha nämligen en anslagskraft, som icke sällan visat sig vara jämförlig med eller större än anslagskraften hos projektiler, utskjutna ur vissa kolsyrevapen. Dessutom måste — enligt anstaltens uppfattning — luft- och kolsyrevapnen anses ha dels ett principiellt likartat verknings sätt och dels i huvudsak samma användningsområde. Liknande synpunkter kunna även läggas på fjädervapnen. Även om anstalten icke har någon kännedom om några allvarligare olyckor, som förorsakats av sådana vapen, är det dock uppenbart, att en del vapen hänförliga till denna kategori måste betecknas som utomordentligt farliga, t. ex. moderna armborst.

Anstalten delar sålunda den uppfattning, som kommit till uttryck i de aktuella motionerna, att skäl finnas för en skärpning av vapenförordningens bestämmelser om rätt att inneha här nämnda vapen. Å andra sidan synes man kunna ifrågasätta lämpligheten av att odifferentierat kräva särskilt tillstånd för innehav av luft- och fjädervapen, alldenstund en strikt teknisk tolkning av en sådan bestämmelse lätt skulle kunna medföra en del verklighetsfrämmande konsekvenser. Det finns nämligen många »va-

pen», avsedda som leksaker och vilkas tekniska konstruktion och verkningsätt skulle medföra, att de skulle falla under en sålunda ändrad vapenförordnings bestämmelser. Även om farlighetsgraden hos sådana leksaksvapen icke skall underskattas, är dock hos många av dem denna farlighetsgrad icke större än hos många andra leksaker och objekt i övrigt, som omger barnet i dess miljö. Om en skärpning av vapenförordningens bestämmelser skall komma till stånd, synes detta böra ske med hänsynstagande till ovan anförda synpunkt. Hur en differentiering eller gränsdragning i nämnt avseende skall ske synes icke utan en närmare utredning kunna angivas. Det är dock angeläget, att bestämmelserna komma att få i möjligaste mån sådan utformning, att tolkningssvårigheter undvikas.

Statspolisintendenten anför i huvudsak följande:

Någon statistik i vilken utsträckning ifrågavarande vapentyper bidragit till olyckor av det slag motionärerna anført torde icke finnas. Av dagspressen framgår emellertid att ett antal sådana olyckor inträffar varje år. Därjämte kan antagas att ett antal olyckstillbud inträffar, som icke kommer till allmänhetens kännedom. Man kan sålunda, i likhet med motionärerna, säga att förhållandena icke äro helt tillfredsställande.

Enligt motionerna skulle samtliga vapen av ifrågavarande konstruktioner bli föremål för tillståndsprovning. Konsekvenserna av en sådan författningsändring synes mig emellertid alltför vidsträckta. Det kan sålunda icke anses rimligt att exempelvis tillståndsbelägga vapen, som närmast har karaktären av leksaksvapen. Över huvud taget kan ifrågasättas om fortsatt detaljreglering av vapenförordningen i detta stycke är den lämpligaste vägen i strävandena att eliminera olycksriskerna. Jämväl vid handhavande av pyrotekniska artiklar föreligger vissa risker för olyckshändelser. Inköp av sådana explosiva varor har dock hitintills icke ansetts böra regleras genom meddelande av inköpslicens.

Under åberopande av det anförda vill jag såsom min mening framhålla att motionen icke bör föranleda förslag till ändring av vapenförordningen. Med hänsyn till att förhållandena emellertid icke äro helt tillfredsställande skulle måhända kunna övervägas att rikrikesdepartementet och riksåklagarämbetet i cirkulär till rikets polis- och åklagarmyndigheter framhålla vikten av skärpt uppmärksamhet på de förhållanden, som beröras i motionen.

Föreningen Sveriges stadsfiskaler yttrar:

Motionärernas yrkande motiveras med att användning av luftvapen ofta lett till att barn blivit allvarligt skadade av skott från dylika vapen. Givetvis är det angeläget att i görligaste mån nedbringa olycksfrekvensen på detta som på andra områden. Skador till följd av bruk av skjutvapen torde emellertid tilldraga sig särskild uppmärksamhet. Lek med hemmagjorda »vapen» såsom pilbåge och slangbåge leder måhända inte mindre ofta till skador. Andra populära sysselsättningar såsom exempelvis ishockey torde innebära olycksrisker, som väl tål en jämförelse med dem som bruket av luftvapen medför, utan att förbud därför ifrågasättes. Häremot kan väl invändas att man inte bör avstå från att så långt möjligt eliminera olycksrisker på ett område för att man anser sig tvungen att acceptera dem på ett annat. Ehuru detta naturligen är riktigt, finns det dock anledning att iakttaga viss återhållsamhet med förbudslagstiftning av olika slag. Vapenförordningens bestämmelser lägger väl i realiteten inga hinder i vägen för förvärv och innehav av luftvapen. Bruket av sådana vapen inskränkes emeller-

tid genom allmänna ordningstadgan och i stor utsträckning därutöver genom lokala ordningsföreskrifter. Enligt föreningens mening begränsas användningen av luftvapen i erforderlig utsträckning genom ifrågavarande bestämmelser. Det synes därför inte nödvändigt att införa licenstväng.

Styrelsen för *Föreningen Sveriges landsfiskaler* anför i sitt avstyrkande yttrande:

Det förefaller icke omöjligt, att antalet olycksfall genom barns användande av luftvapen och liknande vapen skulle kunna i någon mån nedbringas genom att sådana vapen undantagslöst intogs under vapenförordningens tillämpning. En tillståndsprövning enligt vapenförordningens regler beträffande innehav av luftvapen skulle sannolikt innebära, att det helt övervägande antalet ansökningar om tillstånd att inneha sådana vapen måste avslås, då i regel något direkt behov av vapnen knappast skulle kunna påvisas. En synnerligen restriktiv tillståndsgivning torde för övrigt vara förutsättningen för att de föreslagna reglerna skulle få avsedd effekt. Det måste emellertid enligt styrelsens mening anses fullt legitimt att inneha luftvapen i den utsträckning, som för närvarande medges, utan att något direkt behov därav föreligger, och en undantagslös tillämpning av vapenförordningens bestämmelser på luftvapeninnehav skulle enligt styrelsens mening innebära ett alltför kraftigt ingrepp i medborgarnas rättigheter. Om syftet med motionerna skulle kunna uppnås, måste uppenbarligen en tillståndsprövning ske även beträffande de luftvapen, som redan innehaves av enskilda personer. Av ovan angivna skäl skulle en sådan tillståndsprövning — om den över huvud taget kan praktiskt genomföras, vilket torde kunna ifrågasättas — medföra, att kronan tvingades inlösa ett otal för kronan oanvändbara luftvapen. De fördelar, som möjligen skulle kunna uppnås med genomförande av motionärernas förslag, kan enligt styrelsens mening icke tillnärmelsevis mäta sig med de därmed förknippade nackdelarna.

För övrigt torde åtskilliga leksaker och andra föremål i händerna på barn vara väl så farliga och kunna ge upphov till väl så svåra skador som luftvapen, och det skulle sålunda kunna anses i samma mån påkallat att reglera innehav eller bruk av ett flertal olika artiklar av annat slag än luftvapen. Det torde emellertid vara omöjligt och kan icke heller vara riktigt att med tillståndskrav eller andra regleringar söka undanröja varje farosituation för medborgarna. Det kan icke heller vara riktigt att ersätta föräldrars och andra vårdnadshavares naturliga tillsyn över och ansvar för sina barn med författningsregler i olika former. Det i motionerna påtalade problemet bör enligt styrelsens mening angripas på andra vägar än som föreslagits i motionerna.

Utskottet

Vapenförordningen, som utfärdats av Kungl. Maj:t efter riksdagens hörande, innehåller bestämmelser om licenstväng för innehav av vapen. Bestämmelserna gäller ej sådana luft- eller fjäderbössor eller luft- eller fjäderpistoler, som är avsedda för målskjutning. I förevarande motioner föreslås att vapenförordningen skall ändras så att luftvapen underkastas nämnda bestämmelser. I motionerna I:534 och II:644 föreslås detta även beträffande fjädervapen. Bakgrunden till motionsförslagen är att allvarliga olyckshändelser inträffat genom omdömeslöst bruk av dylika vapen. Sär-

skilt synes motionärerna ha beaktat de faror som är förknippade med att barn använder vapnen utan erforderlig tillsyn.

Som framgår av vad ovan upptagits har statsmakterna tidigare vid flera tillfällen haft särskild anledning att taga ställning till frågor rörande mera restriktiva bestämmelser beträffande innehav och bruk av luft- och fjädervapen. Hittills har tanken på ett licenstvång beträffande dessa vapen avböjts och man har litat till — förutom vissa bestämmelser rörande jakt — föreskrifter i allmänna ordningsstadgan och lokala ordningsstadgor om minderårigas användning av luft- och fjädervapen samt om en tillsynsplikt för vårdnadshavare.

Remissyttrandena över förevarande motioner har förstärkt intrycket av att gällande bestämmelser icke är så effektiva som önskligt vore. Det har emellertid även framgått, att ett licenstvång i enlighet med motionärernas förslag ej kan genomföras utan ganska stora olägenheter. Utskottet finner sig därför ej kunna tillstyrka införandet av licenstvång. Betydande svårigheter synes föreligga då det gäller att finna en praktisk lösning på problemet att skapa en mera tillfredsställande reglering beträffande vapen av ifrågasvarande slag. De konkreta åtgärder, som utskottet haft anledning att överväga i ärendet, har sålunda syntts utskottet alltför ovissa till verkan eller alltför krävande från administrativ synpunkt.

Utskottet förutsätter, att man inom vederbörande departement alltfört har uppmärksamheten riktad på det genom motionerna aktualiserade spörsmålet och beaktar möjligheterna att ernå en bättre ordning på förevarande område.

Under hänvisning till det anförda får utskottet hemställa,
att förevarande motioner, nämligen
1. motionerna I:266 och II:316 samt
2. motionerna I:534 och II:644 måtte anses besvarade
med vad utskottet sålunda anført.

Stockholm den 21 mars 1963

På första lagutskottets vägnar:
INGRID GÄRDE WIDEMAR

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Ahlkvist, Nyström, fröken Mattson, herrar Ferdinand Nilsson, Hernelius, Wikner och Nyman;

från a n d r a kammaren: fru Gärde Widemar, fru Johansson, fru Boman*, herrar Östrand, Svensson i Vä, Gustafsson i Borås, fröken Bergegren och herr Haglund*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.